

JULIJAN TAMAS VERSEI

KENDŐ

Vágjunk egy szeletet a világból,
éles pillantással vágjunk bele a pipacsos búzamezőbe,
mint villanó él a kaszálatlan rétbe.
Türelemmel szegjük körül a vérző sebeket.
Tűnkben napból szőtt fényfonál, esőszál legyen.
A végén hópehely-csomó.
Ebből varrjuk örömünk kendőjét.

A kendőt mindig akkor vegyük le,
ha szégyenünk helyett pipacsot szedünk,
s ha a boszorkánylepke ajkunkról a nyakunkba
[kúszik.

Ha nagyon megöregszünk, minek akkor
kendő, esőszál, fényfonál.

DAL A PORRÓL

Megtanultuk, ha megéled a por,
kenyér vagy révedező utas képében,
nem: por többé,
tűz, szél vagy víz.

Minden kezdet a vég is egyben,
a csönd is a zaj része, még ha nem is tudjuk,
csönd-e vagy néma figyelmeztetés,
vagy ismét a tűz, a szél és a víz
készül elrejtteni a keletkezés titkait
gyűrűm határolt és süket semmijébe.

Belül a vég is ilyen üres,
értsétek meg ti nagyokosok, révedezők.

BORDAS Győző fordításai

NATALIJA DUDAS VERSEI

AMIKOR SZERETNI AKARTAM

megmérgezve
 minden galambot
 mezítláb léptem be
 a falujába

az út mellett üldögélők
 a halált vélték
 felismerni bennem
 holott csak sebes csatornák
 zúgtak a testemen
 a fejemen kivirágozott
 napraforgó
 sárga kéje ráiramlott
 bolondultam érte

az izzó nyár ölében
 vonatra várva
 a sínekre akartam feküdni
 szeretkezni a természetben

finoman elvezetett
 s én bolondul akartam
 amíg simogat
 érezze a buja-nedves örvényt
 s vérem kábító kanillaillatát

azt hiszem
 a falu nem szeretett
 elszédültem a zárt térben
 míg ő a földön
 vonszolta életét
 későn döbbsent rá
 hogy fogyóban körülöttem a napfény
 karjaiban a patakhöz vitt
 megdörzsölni hús vízzel elhaló térdem

de akkorra már nem voltam a rabja
belülről megmozduló vonatszerelvény
röpített tovább

SINKOVITS Péter fordítása